

Rõõmu valmistada on suur rõõm!

Me käisime näiteringiga 12. detsembril Käopesa väikelastekodus esinemas. Lapsed said vaadata meie kooli jõuluetendust „Lumekuninganna“.

Kui me oma näitetrupiga ukse taha jõudsime, tuli meile vastu juba eelmisest aastast tuttav noormees ja oli nii rõõmus ja viisakas. Meeleolu oli kohe väga hea, sealne õhkkond oli väga hubane ja inimesed nii meeldivad. Nii oli ka näidelda väga mõnus! Tore oli ka see, et kuna Käopesa lastekodus elavad lapsed ei saa tihti teatris käia, siis saime meie tuua teatri nendeni. Kõik vaatasid meid suure õhinaga ning mõni laps naeris rõõmsalt. Perekodu töötajad on teinud suurt tööd, et on kasvatanud neist lastest viisakad ja toredad lapsed. Eriti sõbralik oli üks väga armas poiss, kes lahkelt jutustas meiega, oli nõus kõiges aitama, näitas meile majaruume ja tube. Lahkudes oli väga soe ja tore tunne! Kindlasti tahame ka järgmisel aastal neile külla minna ja esineda!

Tundsime, et perekodu lapsed õpetasid meile midagi tähtsat...

Mary-Liis Mustonen, 7.b

Pildid: Kadri Lill, Kristiina Järve

Kalevipoeg olla käinud Soomest mõõka toomas, aga mida õpetajad sealt otsisid?

Novembri alguses käisid koolidirektor, õppealajuhataja ja kolm õpetajat, Reene, Karin ja Kaire, koos teiste Tartu õpetajate, koolijuhtide ja haridusosakonna töötajatega Soomes, täpsemalt Oulus vaatamas, kui erinev on Soome koolisüsteem meie omast. Olime ära terve tööädala.

Oulu asub Läänemere Põhja lahe kaldal, Tartust 878,5 km kaugusel. Oulu rahvastik on noor, keskmine eluiga veidi üle 32 eluaasta, mis on Euroopa vananeva rahvastikuga võrreldes ikka väga noor. See tähendab, et sealkandis on palju lapsi.

Alustasime oma teekonda bussiga Tartust esmaspäeva hommikul. Tallinnas istusime ümber laevale ja lõunaks olime juba Helsingis. Helsingis Soome saatkonnas võttis meid vastu suursaadik Margus Laidre, kes on Tarust pärit. Seejärel sõitsime edasi põhja poole ja õhtul päris pimedas jõudsime sihtkohta.

Järgmised päevad olid koolituspäevad. Hommikust lõunani toimusid loengud, teisel poolel päevast külastasime erinevaid koole. Saime näha nii suuri kui väikesi, linna- kui maakoole. Elamusi jätkus seinast seinale!

Oli palju sellist, mis on meie koolideski tavapärane, oli ka erinevat. Mis meile siis silma jäi?

Lapsed käisid koolis jalgratastega. Terve suur parkla oli rattaid täis, olgugi, et lumi oli maas ja teed ääretult libedad. Sellist hommikust autode voorimist kui meie kooli juures, ei näinud me kordagi.

Koolides oli palju meesõpetajaid. Seda ka algkoolis ja lasteaedades.

Lapsi oli klassides umbes sama palju kui meil, aga õpetajaid oli klassi kohta rohkem, näiteks ühes 16 õpilasega tunnis oli korraka neli täiskasvanut – õpetaja, abiõpetaja ja veel kaks õpetaja praktikanti. Neil käivad praktikandid koolis lausa kuude kaupa. Õpetajaamet on Soomes väga prestiižne.

Spordi tegemise võimalused olid igas koolis suurepärased. Isegi kõige väiksemas maakooolis oli täismõõtudes korralik spordisaal.

Lapsed mängisid vahetundide ajal õues, kusjuures mitte korrapidajaõpetajate valvsa pilgu all, vaid nii, et vanemad õpilased õpetavad noorematele mängu ja siis koos mängivad. Koolimajad olid aiaga piiratud ning kõik püsisid kenasti oma territooriumil.

Koolides olid väga head IKT- ja ka muud võimalused: kolme õpilase kohta tahvelarvuti, koridorides suured puutetundlikud ekraanid, klassides *beamerid*, mis on tehnika viimane sõna, käsitöö- ja muusikaklassid kõige vajalikuga varustatud, mööbel praktiline ning kvaliteetne.

Klassitahvlid olid suured, ulatudes lausa seinast seinale, ning klassiruumide seinapind oli maksimaalselt ära kasutatud. Ka klassi lükkandseinad toimusid tahvlitena ning neid sai liigutada, kuidas parasjagu tahtmine oli.

Toolid-lauad olid kergelt liigutatavad ja klassides olid erinevad kohad, kus sai töötada vastavalt vajadusele – üksi, paaris, väiksemas või suure rühmas.

Koridorides olid trepi moodi istmed, mille peal sai vahetunnis istuda ja juttu ajada, aga mida võis ka tundides kasutada, näiteks esitlusi vaadata-kuulata.

Kõige vahvamad olid Ubiko ja Tukemo koolid. Mõlemad alles aastast 2011 kasutusel.

Ubiko koolis võttis suure osa koridorist enda alla suur laev, kus võis teistest eralduda ja üleval padjal kasvõi pikutamas käia, samas all olid asjade jaoks olemas panipaigad.

Tukemo klassis olid ühes klassiruumis väga erinevad võimalused valida endale meelepärane istekoht, kas siis pehmetel tumbadel, tavalisel toolil laua taga, kõrgel baaripukil või omaette seintega eraldatud nurgas.

Õpilaste jaoks, kellel on tunni ajal liiga palju üleliigset energiat, olid olemas stressipallid ja massaažitoolid.

Ruumid olid vaiksed, kuna maas oli vaipkate, mis summutab heli.

Kasutati ka ümberpööratud klassiruumi ideed. See on selline süsteem, kus mitte õpetaja ei õpeta tunnis uut osa, vaid õpilane vaatab kodutööna videost seda uut teemat, kirjutab üles, millest ta päris hästi aru ei saanud, tuleb siis kooli ja küsib õpetajalt just seda, mille kohta selgitust vajab. Tunnis jääb siis rohkem aega ülesannete lahendamiseks.

Põhikoolis ei ole tasemetöid ega eksameid enne kui päris kooli lõpus, ometi lapsed õpivad. Õpitulemustest olulisemaks peetakse igapäevast arengut.

Kui arvatakse, et soomlased on aeglasemad ja kinnised ning hoiavad omaette rohkem kui eestlased, siis meie kogemus tõestas hoopis vastupidist. Oulu linnatänaval näiteks astus meile ligi üks meesterahvas ja küsis, mis keeles me räägime. Kuuldes, et oleme Eestist, oli tal hea meel ja samas oli ta kurb, et ei oska meiega eesti keeles rääkida. Poes jälle küsis müüja – kas olete eestlane? Kuuldes jaatavat vastust, hakkas ta rääkima puhtas eesti keeles ning seletas, et tema küll Eestiga otseselt seotud pole, kuid õpib ülikoolis eesti keelt. Nii et soomlased on vägagi avatud ja suhtlemisaltid.

Meie õpetajad töid igatahes kaasa palju uusi ja huvitavaid mõtteid, mida võiks meie koolideski tasapisi kasutusele võtta.

Kaire Sumberg

Pildid: Kaire Sumbergi ja Karin Tõevere erakogust

Kas suhtled turvaliselt?

Koolis käis külas veebikonstaabel Maarja Punak, kes rääkis õpilastele, lapsevanematele ja õpetajatele Internetis toimuvast, sellest, kuidas netis turvaliselt liigelda, millele tähelepanu pöörata ning kuhu pöörduda, kui miski tundub kahtlane. Pärast loenguid kirjutasid 8.a klassi õpilased üles teemaga seonduvad mõtted.

Kui veebileht tahab su nime, sa ei pea ütleva. Kui veebileht tahab su aadressi või asukohta, ära mine täpseks. Ütle näiteks riik või mõtle ise mingi aadress välja. Keegi soovib sinu telefoninumbrit – tal pole vaja seda teada, eriti kui tegemist on võõraga. Kes teab, mida ta sellega edasi teeb. Äkki annab nigeerlasele ja sul on äkitselt üle 40 euro läinud. Enne piltide jagamist mõtle, kas see pilt võib sulle probleeme tekitada. Äkki on pildil keegi, kes ei taha, et pilt oleks kuskilt Interneti avarustest? Kui pildile on jäänud suits või alkohol, võidakse alaealisele suitsetamise ja joomise eest trahvi teha. Jah, alati ei ole nii, aga menetlus võidakse algatada ja siis on juba liiga hilja, et midagi muuta. Ära jaga midagi, mis võib tekitada sulle või teistele probleeme!

Pilt: <https://www.politsei.ee/et/nouanded/veebikonstaabel/>

Mul endalgi juhtus kord nii, et sattusin jamasse, kus jäin ilma 50 kroonist, mis oli omal ajal suur raha. Asi seisnes selles, et mängisin mängu „Kes sa olid eelmises elus?“. Oma lolli peaga kirjutasin sinna oma andmed ja proovisin. Lõpptulemus oli see, et ma ei saanud teada, kes ma olin, ja kaotasin taskurahast 50 krooni. Samal õhtul üritasin küll tehtud tühistada, kuid tellimise eest pidin ikkagi maksma. Sellest ka loll konflikt vanematega. Ise ei saa siiani aru, kuidas ma seda tellida sain, sest ma ju teadsin, et tegemist on pettusiga. Sellest saadik aitan arvutis alati väiksemaid, kui neil mingi probleem tekib, sest ma ei taha, et nemad sellisesse jamasse satuksid.

Meid kõiki saab jälgida. Tänapäeval ei jää keegi anonüümseks. Vahepeal on lausa hirmutav mõelda, et läbi sellesamuse kaamerapilu võib keegi võõras mind jälgida, vaadata, kunas ma pead sügan, kuidas reageerin, kui Stuudiumi avan. Kui ma väiksem olin ja üksi soovisin olla, ronis alatihi väike õde minu tuppa ja tüütas mind igasuguste labaste ideedega. Tol hetkel küsisin temalt: „Kas ma natukenegi privaatsust saaksin?“ Nüüd küsin ma seda endalt, kui punnisilmi ekraani jõllitan. Ei, ma ei saa seda, sest mu kaameraaval pole midagi ees, mis takistaks võõrast mind jälgimast. Ma tõusen laua tagant, toon teibi, plaasterdan kaamera korralikult kinni ja mõtlen endiselt: „Kas ma natukenegi privaatsust saaksin...“

Vaata veebikonstaablite töö kohta <https://www.politsei.ee/et/nouanded/veebikonstaabel/>

Katri, katri...

25. novembril tähistasime koolis kadripäeva. Meie klass korraldas sellel aastal 1.-3. klassi õpilastele pisikese kadrikarnevali ürituse.

Kirjanduse tundides valmistasime mõistekaardid kadripäevast ja paljud kandsid ka oma laused laval ette. Meil oli ka väike kadri laul, mille Kristiina regilauluna väga ilusti ette kandis. Poisid küsisid mõistatusi ja see oli väga lõbus. Me ei arvanud, et väikesed lapsed nii ruttu mõistatused ära arvavad, meie koolis on päris targad õpilased. Meile tuli üllatusena, et lapsi nii palju on, terve saal oli täis. Meil oli planeeritud, et ringmängude ajal on kaks ringi, kuid selle asemel tekkis neli ringi. Isegi meie, kes oleme juba suured, saime rõõmu väikeste laste ringmängudest – „Tädi“ ja „Lapaduu“ olid eriti naljakad! Alati saaks paremini, kuid andsime endast parima.

Marleen Rohtmets, 5.b

Mõtteid 5.b klassilt

Kristiina: „Tantsumänge peaksime igal aastal korraldama, sest lastele meeldib muusika, tantsimine ja liikumine.“

Krisliin: „Ma arvan, et kadrikarneval meeldis lastele, sest nad naersid ja olid rõõmsad.“

Robin: „Sain laval rääkida. Üritus oli lahe!“

Ketlin: „Mulle meeldis tantsimine. Kadripäeval meeldis mulle see, kui poisid mõistatusi lugesid, sest nad lugesid ilmekalt.“

Mari-Ly: „Lugesin ette fakte kadripäevast. Mulle meeldis ka tantsida ja laulda.“

Marleen: „Kõigil olid seljas väga ilusad valged kadri riided.“

Rikko: „Vahva oli väikestelt mõistatusi küsida! Meeldis väikestega mängida!“

Laura: „Sain olla laval ja mängida algustseenis. Nägin väga palju väikseid lapsi!“

Kuidas paremini?

„Järgmisel korral tahan kindlasti rohkem laulda!“

„Ma oleks võinud olla julgem!“

„Järgmisel korral julgen rohkem rääkida!“

Pilt: Kadri Lill

Kodanikupäeval koolis

Novembrikuus tähistasime koolis kodanikupäeva. Nooremate õpilastega vestles kodanikuks olemisest Kuperjanovi jalaväepataljoni ülem kolonelleitnant Hando Tõevere, vanemad õpilased kuulasid üksteise mõtteid.

Kõik üheksandikud esinesid klassis kõnedega ja julgemad esinejad, põnevamad kõnelejad said võimaluse oma kõnet esitada 1.-3. klasside õpilastele ning aulas 7.-9. klasside õpilastele. Üheksandikud ise valisid oma lemmikkõneks 9.a klassi Raimondi kõne „Liikumine on tervise/ elurõõmu pant“.

Liikumine on tervise/ elurõõmu pant

Elu on liikumine – liikumine ajas ja ruumis. Liikumine kestab sünnist elu lõpuni. Milline see liikumine on, sõltub aga juba inimesest. Valikud on iga isiku enda teha. Samas sõltuvad need valikud ka inimese tahtejõust, prioriteetidest ja tervislikust seisundist. *Kolonelleitnant Tõevere*

Tänapäeva inimesed liiguvad küllaltki vähe. Selle põhjusteks on istuv töö ja autostumine. Kuigi on rajatud palju terviseradasid ja spordikomplekse, ei kasuta kõik inimesed neid võimalusi. Põhjusteks tuuakse aja-puudus, kehvad majanduslikud võimalused ja halb tervis. Aga sageli on nende vabanduste põhjusteks laiskus. Ei viitsita diivanilt püsti tõusta ja uksest õue jalutamagi minna. Aga nad ei mõtle oma tervisele, et vähene liikumine on põhjuseks ülekaalulisusele ning paljudele teistele haigustele, mis terviklikuna vähendab meie rahva keskmist eluiga ja jätkusuutlikkust.

Liikuv inimene suudab palju ära teha nii enda kui teiste heaks ja tunda rõõmu ning rahulolu enda kordasaadetud saavutustest. Samas kui haige ja passiivne inimene ei ole kuigi õnnelik ega suuda olla toeks ka teistele. Sellises olukorras on vaja palju sisemist jõudu, et sellest suletud ringist välja tulla.

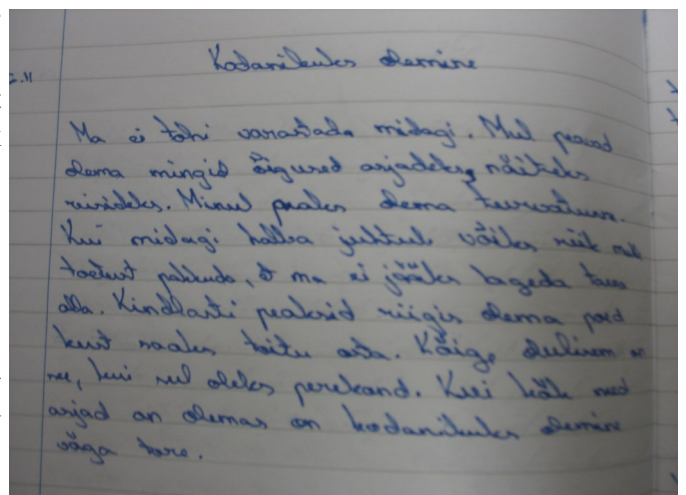
Meie seas on ka inimesi, kes on väheliikuvad endast mitteolenevatel põhjustel, näiteks on jäänud mingil põhjusel ratastooli. Aga ka ratastooli inimeste seas on inimesi, kes on väga liikuvad.

Minu vanavanaisa oli lastehalvatuse tagajärjel ratastoolis, kuid ometi oli ta elurõõmus ja teotahteline. Ta tegi kõiki talutöid, mida tema puue tal võimaldas. Te võite vaid mõelda, milliseid töid tuli teha maal talus elades. Ta kasvas üles ja oli eeskujuks kolmele suurepärasele pojale.

Kahtlemata on liikumine tervise ja elurõõmu pant, sest on ju nii, et kui sa teed mingi raske asja ära, on täielik eufooria. Ei pea ju tegema tiptasemel sporti, aga inimesele on füüsiline koormus väga oluline. Olgu selleks tegevuseks kas tervisesport või ihurammu vajav töö. Inimesed, kes neid asju teevad, on kõvasti tervemad, rõõmsamad ja suurema tegutsemistahtega.

Kallid sõbrad, kutsun teid üles juba täna mõtlema oma tulevikule ja andma kehale seda, milleks ta on loodud – loodud liikuma!

Raimond Aus, 9.a

Stiilinäide 5.a klassi õpilase kodanikupäeva kogunemise järgsetest mõtetest.

Pildid: Kristiina Järve

Iga õpetaja alustab kuskilt

Sel sügisel oli meie koolis õpetajakoolituse praktikat tegemas kaks tulevast eesti keele ja kirjanduse õpetajat. Rauno Alev vaatlis 4.a, 5.a, 6.b tunde ning õpetas 8.a klassi, Sälly Salusoo tegi sama 4.b, 6.a, 9.a ning 9.b klassis. Palusime muljed kirja panna.

Rauno: „Mul ei olnud enne praktikale tulemist Veeriku koolist mitte mingit ettekujutust, aga ometi üllatusin positiivselt. Esimesena jäi silma, et kuigi koolimaja pole väga suur, on koridorid õpilastest tühjad ning vaiksed. Teistes koolides, kus ma viibinud olen, ei kuule mõnikord vahetunni ajal koridoris liikudes lärmi tõttu omi mõtteidki. Veeriku koolis valitses tundidevahelisel ajal vaikus ja rahu – nii vähemalt mulle tundus.

Õpilased on kõikjal enam-vähem ühesugused, aga 8.a klass, keda ma praktika jooksul õpetasin, paistis silma kõrge õpimotivatsiooni ja hea distsipliini poolest. Ma arvan, et see tõestab, kuidas hea hariduse saamiseks ei pea andekad õpilased tingimata n-ö eliitkooli pürgima. Head haridust on võimalik omandada ka kodulähedases koolis, näiteks Veerikul.

Kogu koolipere, kellega kokku puutusin, oli toetav ja abistav. Õpetajapraktikandina oli minu jaoks oluline, et tunneksin end koolis hästi, sest oma elu esimesi koolitunde andes on noorel õpetajal pingeid juba enam kui piisavalt.

Usun, et Veeriku kool jääb mulle alatiseks meelde, sest see on koht, kus sain oma esimese õpetajakogemuse. Meenutan teie kooli kindlasti ainult heade sõnadega.“

Sälly: „Algusest peale on mulle meeldinud hästi sõbralikud ja abivalmid töötajad (õpetajad, inimesed valvelauas), kes suhtuvad ka praktikanti nagu kolleegi ja on toetavad, mitte ei hirmuta teda ära. Lisaks on tore, et õpetajatel on oma vaheruum, nad ei pea kogu aeg klassis istuma.

Koolimajast ehk siis füüsilisest keskkonnast jäid mulle silma õpilaste joonistused ja maalid seinte peal, minu arvates on õige, et kooli ehivad just õpilaste tööd. Kodunduse klass on mõnusalt ruumikas - saabki nt terve klassiga piparkooke küpsetada.“

PS Sälly alustab meie koolis õpetajakarjääri juba 5. jaanuaril ning hakkab õpetama 4.b, 6.a ja 9.b klassi. Soovime talle edu!

Meil on hea kool

tuskool 2011. Seal aastal osalesime taas Tartu Ülikooli Eetikakeskuse välja kuulutatud väärtuskasvatuskonkursil. Kooli tunnustati „Hea kooli rajaleidja“ tiitliga ja leiti, et konkursitöös on lähtuvalt hea kooli ideest organisatsiooni eri tasandid väga hästi mõtestatud.

Pilt: TÜ Eetikakeskus

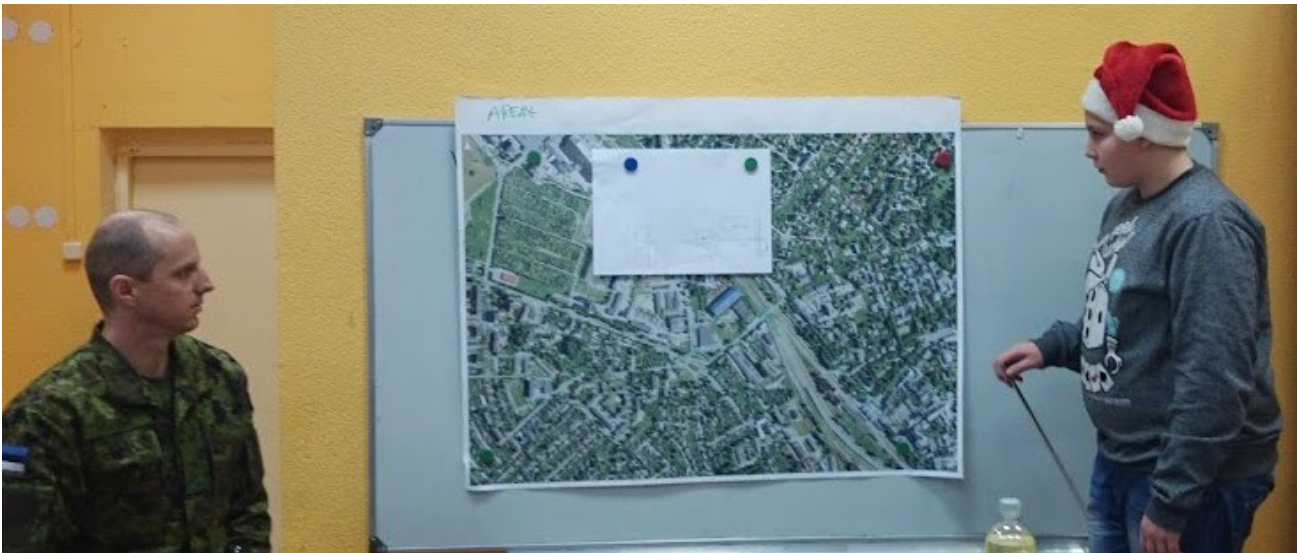
Pildid räägivad..

Uisutada on uhke!

15. detsembril käisid Tartu Veeriku Kooli 4. ja 5. klasside õpilased Lõunakeskuse liuväljal uisutamas. See oli väga vahva kogemus! Olime väga põnevil, ruumi jagus ja kõik olid väga sõbralikud. Muidugi sai nalja ja ka kukkuda! Me läheme kindlasti jaanuarikuus klassiga uuesti Lõunakeskuse jääle, sest nii lahe oli!

Mariliis Lääniste, 5.b

Nii saab ka õppida!

17. detsembril toimus 6.a ja 6.b klassil 45 minuti jooksul nii kunsti, kirjanduse kui ka eesti keele tund, mille viis läbi kolonelleitnant Hando Tõevere. Kolonelleitnant Tõevere selgitas, kuidas sõjaväes skeeme ehk kaarte joonistatakse ja lasi ka õpilastel kätt proovida. Kõik ikka selleks, et Ferenc Molnari „Pal-tänava poisid“ paremini silma ette tuleks!

Pildid: Kristiina Järve